

sygn. akt I ACz 741/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Kościółek

Sędziowie: SSA Anna Kowacz-Braun

SSA Piotr Rusin (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2013 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Centrum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko K. Z.

o zakazanie czynu nieuczciwej konkurencji

na skutek zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział IX Sąd Gospodarczy, z dnia 21 grudnia 2012 r., sygn. akt IX GC 971/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

sygn. akt I ACz 747/13

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 6 maja 2013 r.

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2012 r., sygn. akt IX GC 971/12, Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IX Gospodarczy, oddalił wniosek strony powodowej o zabezpieczenie powództwa poprzez zakazanie pozwanej rozpowszechniania nieprawdziwych oraz wprowadzających w błąd wiadomości o powódce, w szczególności o osobach kierujących przedsiębiorstwem; o świadczonych usługach; o tym, że pacjentki leczone się u powódki są pozyskiwane nieuczciwie; o tym, że powódka informuje pacjentki, iż nie będą mogły korzystać z opieki lekarza pracującego w poradni K oraz odbyć porodu w szpitalu powódki jeżeli nie zmienią położonej; o tym, że powódka nie współpracuje z pozwaną; o tym, że narodziny dzieci pacjentek zadeklarowanych do pozwanej nie są jej zgłaszane; o tym, że postępowanie personelu powódki jest niezgodne z etyką pielęgniarki i położnej; o tym, że przekracza zasady zdrowej i uczciwej konkurencji i o tym, że personel ma z góry narzucone rzekome zachowanie.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że dowody dołączone do pozwu w postaci dokumentów prywatnych pochodzących od kilku osób, które potwierdziły, iż pozwana wyraża negatywne opinie o powódce, nie są wystarczające do uznania roszczenia dochodzonego przez powódkę za prawdopodobne, w szczególności zaś do uznania, że pozwana rzeczywiście dopuściła się zachowań zarzucanych jej w pozwie.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone w całości zażaleniem przez powódkę, która podniosła zarzuty naruszenia prawa procesowego, tj. 1) art. 730¹ §1 k.p.c. w zw. z art. 245 §1 k.p.c. w zw. z art. 233 §1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powódka nie uprawdopodobniła roszczenia w wyniku wadliwego uznania, że załączone do pozwu dokumenty

prywatne nie przekonują o tym, iż negatywne zachowania pozwanej miały rzeczywiście miejsce w sytuacji, gdy jednocześnie Sąd I instancji stwierdza, iż dokumenty potwierdziły wyrażanie przez pozwaną negatywnych opinii o stronie powodowej, 2) art. 730 §1 i §2 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o udzielenie zabezpieczenia, pomimo spełnienia przesłanek warunkujących udzielenie zabezpieczenia, 3) art. 755 §2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sprawie polegającej na zakazaniu pozwanej rozpowszechniania nieprawdziwych oraz wprowadzających w błąd wiadomości o powódce w sytuacji, gdy powódka spełniła wszelkie przesłanki warunkujące możliwość zastosowania żądanego sposobu zabezpieczenia i 4) art. 738 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o zabezpieczenie, mimo stwierdzenia, że zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdza fakty stanowiące podstawę powództwa.

W uzasadnieniu zażalenia powódka podniosła, że uzasadnienie zaskarżonego postanowienia jest wewnętrznie sprzeczne. Z jednej bowiem strony Sąd I instancji stwierdza, że dokumenty załączone do pozwu potwierdzają wyrażanie przez pozwaną negatywnych opinii o stronie powodowej. Z drugiej zaś odmawia tym dokumentom wiarygodności. Tymczasem, jeżeli Sąd uznał moc dowodową wspomnianych dokumentów, to powinien uwzględnić żądanie zabezpieczenia roszczenia, albowiem brak zabezpieczenia będzie powodował powstanie dalszej szkody po stronie powódki, której zaistnienie będzie z kolei prowadziło do konieczności modyfikacji żądań pozwu. Zdaniem powódki, z treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienie nie wynika, dlaczego Sąd I instancji uznał, iż roszczenie nie zostało uprawdopodobnione.

W oparciu o powyższą argumentację powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz dokonanie zabezpieczenia zgodnie z wnioskiem, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia. W każdym zaś wypadku o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania zabezpieczającego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, z uwzględnieniem kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z regulacją art. 730¹ §1 k.p.c. podstawową przesłanką udzielenia zabezpieczenia jest uprawdopodobnienie roszczenia. Nie ulega bowiem wątpliwości, że nałożenie na stronę pozwaną określonych ograniczeń albo obowiązków jest uzasadnione tylko wtedy, gdy w świetle twierdzeń zawartych w pozwie i dowodów przedstawionych na ich poparcie, roszczenie może być uznane *prima facie* za zasadne. Z taką sytuacją występuje wtedy, gdy twierdzenia pozwu tworzą spójną całość, a przedstawione dowody nie wywołują wątpliwości co prawdziwości tych twierdzeń.

Wbrew stanowisku strony powodowej stwierdzenie, iż treść załączonych do pozwu pisemnych oświadczeń kilku pacjentek zaangażowanych w konflikt między stronami w pewnym zakresie potwierdza argumentację przedstawioną w pozwie nie oznacza jeszcze, że Sąd ma obowiązek uznać roszczenie za uprawdopodobnione i udzielić zabezpieczenia zgodnie z wnioskiem. Niezależnie bowiem od tego, iż k.p.c. nie przewiduje składania przez świadków zeznań na piśmie, wskazać należy, że wspomniane oświadczenia, jak każdy dowód, podlegają ocenie przede wszystkim w zakresie ich wiarygodności i istotności dla wykazania zaistnienia określonych faktów. W związku z tym należy zwrócić uwagę, że prócz omawianych oświadczeń do pozwu zostały załączone również pisma pozwanej i kilku pacjentek do NFZ (...) Oddziału Wojewódzkiego w K. (k. 26 i k. 27) zawierające skargi na działalność strony powodowej. Z treści tych pism oraz wspomnianych wcześniej oświadczeń wynika, iż strony wzajemnie zarzucają sobie działania o charakterze czynów nieuczciwej konkurencji, w szczególności twierdzą, iż jedna strona poprzez wprowadzanie w błąd pacjentek i inne nieuczciwe postępowanie dąży do przejęcia klienteli drugiej strony. W tym stanie rzeczy nie sposób twierdzić, iż wskazywane przez powódkę pisemne oświadczenia pacjentek mają wyższą wartość dowodową (tj. większą wiarygodność) niż podobne oświadczenia skierowane przeciwko stronie powodowej objęte treścią skargi do NFZ MOW w K.. Oznacza to, że w aktualnym stanie sprawy nie sposób chociażby wstępnie przesądzić, która ze stron ma rację, czy przynajmniej wskazać, że stanowisko jednej z nich jest bardziej przekonujące. Konieczne jest tym samym przeprowadzenie przynajmniej części postępowania dowodowego, w szczególności dowodów z zeznań świadków. W

zależności od wyników tego postępowania stanowisko w kwestii uprawdopodobnienia roszczenia strony powodowej może ulec zmianie.

Zaznaczyć ponadto należy, że w ramach zabezpieczenia powódka domaga się zakazania pozwanej rozpowszechniania, w ocenie powódki, nieprawdziwych wiadomości o działalności powódki lub negatywnych ocen tej działalności. Jednocześnie jednak powódka nie uprawdopodobniła w dostatecznym stopniu, że pozwana rzeczywiście zachowuje się w ten sposób. Wykazała jedynie, iż pozwana skierowała skargę do NFZ MOW w K., która istotnie zawiera wypowiedzi kwestionowane przez powódkę, jednakże nie można przyjąć, aby złożenie takiej skargi było rozpowszechnianiem określonych informacji i ocen dotyczących działalności powódki. Nadto, część zakazu wnioskowanego przez powódkę ma nieskonkretyzowany charakter, gdyż zakaz ten ma dotyczyć m.in. „rozpowszechniania nieprawdziwych oraz wprowadzających w błąd wiadomości o osobach kierujących przedsiębiorstwem powódki i o usługach świadczonych przez powódkę”. Nałożenie takiego zakazu tej treści prowadziłoby do sytuacji, w której niemożliwe będzie stwierdzenia, czy pozwana naruszyła ustanowiony zakaz. Zauważyć również trzeba, że wbrew stanowisku strony powodowej w niniejszej sprawie nie może znaleźć zastosowania art. 755 §2 k.p.c., gdyż pozwana nie przygotowuje, a w każdym razie powódka nie podaje żadnych informacji na ten temat, jakiegokolwiek publikacji dotyczącej działalności strony powodowej, której wydania można byłoby zakazać.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c.